

Arrest

nr. 238 984 van 27 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 januari 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing is het resultaat van de vierde aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die verzoeker had ingediend, met het oog op een gezinshereniging met zijn schoonzus, die de Nederlandse nationaliteit heeft en in België verblijft. Ze is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.08.2019 werd ingediend door:

Naam: N.

Voor naam: T.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 27.03.1993

Geboorteplaats: I.

Identificatienummer in het Rijksregister: ...

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: ...

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 16.08.2019 voor de vierde maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde zijn schoonzus E. Y. J., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer

...

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 03.02.2016 met visumsticker en uit-en inreisstempel waaruit blijkt dat hij Marokko uitreisde op 12.06.2016 en Schengen inreisde via Nederland op 13.06.2016: uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene Nederland inreisde op basis van een visum kort verblijf. In het kader van deze visumaanvraag 04.05.2016 haalde en toonde betrokkene aan dat hij economisch actief was, zijnde als bedrijfsdirecteur.

- certificat administratif n°203/SAA dd. 25.03.2019

- 'attestation du revenu global impose au titre de l'année 2015' n°9328/2019 dd. 01.04.2019

- 'attestation du revenu global impose au titre de l'année 2016' n°8014/2019 dd. 22.03.2019

- 'attestation du revenu global impose au titre de l'année 2017' n°8014/2019 dd. 22.03.2019

- 'attestation du revenu global impose au titre de l'année 2018' n°8014/2019 dd. 22.03.2019

- stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 14.10.2013, 13.11.2013, 02.04.2014, 17.07.2014, 12.01.2015 en 18.05.2016; stortingen vanwege een derde (broer betrokkene) aan betrokkene dd. 25.06.2013, 05.05.2014, 21.12.2015, 29.10.2015, 08.04.2015 en 27.03.2016

- bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon en een derde (broer betrokkene) aan betrokkene uit de periode januari 2018 – mei 2019

- diverse documenten met betrekking tot de aangehaalde inburgering van betrokkene (documenten Nederlandse taallessen, inburgeringsattest)

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 29.08.2018 en/of 19.03.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 28.02.2019 en/of 16.07.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- 'attestation administrative' n°440 dd. 02.07.2019 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene in de periode 2015 - 2016 geen onroerende eigendommen bezat in Marokko: voor zover dit document dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat louter dit attest niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene. Immers, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene voor zijn komst naar Schengen / België economisch actief was als bedrijfsleider.

- geactualiseerd 'attestation du revenu' n°8014/2019 dd. 17.07.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene op datum van het attest geen inkomensverklaring indient bij de

belastingdienst: echter, gezien dit attest betrekking heeft op de situatie in juli 2019, zijnde na het vertrek van betrokkene uit Marokko, zijn deze gegevens niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Deze geactualiseerde documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd. 28.02.2019 en 16.07.2019.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1, 2° en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en van “het Unierecht”.

Na een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en een kadering en weergave van de toepasselijke wettelijke bepalingen, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Om te beginnen werden er maar liefst 6 bewijzen van geldstortingen voorgelegd vanwege de referentiepersoon aan verzoeker (STUK 3), alsook 6 bewijzen van geldstortingen vanwege de broer van verzoeker (de echtgenoot van de referentiepersoon) (STUK 4).

De motivering hieromtrent maakt deel uit van de vorige bijlage 20 (STUK 5), waarnaar verwerende partij verwijst, zodoende deze motivering integraal deel uitmaakt van huidige bestreden beslissing en verzoeker er wel op wenst te antwoorden.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat er in totaal dus maar liefst 12 bewijzen van geldverzendingen voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging werden voorgelegd, afkomstig van het gezin van de referentiepersoon.

Het gegeven dat 6 van deze bewijzen van geldverzendingen afkomstig zijn van een “derde” doet niets ter zake. Deze “derde” betreft immers de broer van verzoeker én de echtgenoot van de referentiepersoon. Laatstgenoemden vormen dus een gehuwd koppel en hebben een gemeenschappelijk vermogen. Zowel de geldverzendingen vanwege de referentiepersoon, als deze vanwege de broer/echtgenoot, dienen dus in rekening te worden gebracht.

Ook de Raad van State oordeelde reeds in deze zin (RvS 14 juni 2016, arrest nr. 235.050 - STUK 6). In genoemd arrest werd beslist dat de echtgenote van de referentiepersoon niet ernstig als een derde kan worden beschouwd en dat er zodoende wel degelijk ook rekening dient te worden gehouden met geldverzendingen vanuit haar naam.

Evenwel wordt de afkomst van deze geldverzendingen in de bijlage 20 dd. 16.07.2019 niet betwist, maar wordt gesteld dat deze “te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs”.

Er dient in dit opzicht gewezen te worden op de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]”

Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige frequentie-, tijds- en/of hoegrootheidsvoorwaarde aan het ten laste zijn.

Verwerende partij creëert bijgevolg in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien door te stellen dat de geldstortingen te beperkt zouden geweest zijn.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307 - STUK 7):

“Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdsperiode (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds “ten laste” diende te zijn van de referentiepersoon. [J De

Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook niet op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoord worden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd. ”

Bovendien dient er in dat opzicht op gewezen te worden dat het leven in Marokko véél goedkoper is dan in België! Verzoeker herhaalt dat er in totaal maar liefst 12 bewijzen van geldverzendingen werden voorgelegd, voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, tijdens de periode 2013 - 2016. Dit betreft een gemiddelde van 3 geldverzendingen per jaar, gedurende een periode van 4 jaar, voor telkens aanzienlijke bedragen. Er werd in totaal maar liefst 2.300,00 EUR aan verzoeker overgemaakt.

Daarnaast werden er tevens tal van geldverzendingen voorgelegd gericht aan verzoeker in de periode 2018 - 2019 (STUK 8). Deze tonen een maandelijkse financiële steun aan. Deze daten inderdaad van na zijn (eerste) aanvraag tot gezinshereniging begin 2018, doch tonen zeer duidelijk aan dat verzoeker - mocht hij thans (moeten) terugkeren naar Marokko - hij nog steeds financieel ten laste zou zijn van de referentiepersoon en zijn broer. Hij heeft aldaar geen werk, geen enkele bron van inkomen, geen eigendommen, ...

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn schoonzus en broer. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker door (het gezin van) de referentiepersoon.

Hiermee heeft verzoeker bijgevolg aangetoond dat hij reeds vóór zijn inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

7.

Daarnaast heeft verzoeker ook zijn onvermogen in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen.

Om te beginnen heeft verzoeker aangetoond dat hij over geen eigendommen beschikt in het land van herkomst, aan de hand van 2 attesten. Het eerste attest “certificat administratif” dd. 25.03.2019 werd reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag tot gezinshereniging (STUK 9). Er wordt in de bestreden beslissing inderdaad verwezen naar de vorige bijlage 20. In de bijlage 20 dd. 16.07.2019 wordt hierover geen betwisting gevoerd. Verwerende partij erkent dat dit attest voorligt, waaruit de aanvaarding van de inhoud ervan mag worden afgeleid.

In huidige aanvraag werd een tweede attest voorgelegd, “attestation administrative” dd. 02.07.2019 (STUK 10). Ook hieruit blijkt dat verzoeker over geen eigendommen beschikte in Marokko. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij evenwel dat dit attest niet kan worden aanvaard, daar uit gegevens zou blijken dat verzoeker economisch actief was als bedrijfsleider.

Verzoeker zou dit verklaard hebben naar aanleiding van een aanvraag visum kort verblijf in 2016. Verzoeker kan evenwel onmogelijk gewerkt hebben als bedrijfsleider. Er is dan ook geen arbeidsovereenkomst, noch zijn er loonbrieven voorhanden.

Verwerende partij beweert iets, maar bewijst niets. Als verzoeker effectief zou gewerkt hebben, en dan nog als bedrijfsleider, zou dit zeker vermeld zijn op de attesten van inkomsten, hetgeen niet het geval is. Verwerende partij diende de voorgelegde documenten in het kader van huidige aanvraag te bestuderen en te beoordelen. Verzoeker toont immers aan de hand van de besproken stukken (geldverzendingen, geen onroerende eigendommen, geen beroep, geen inkomsten, ...) duidelijk aan onvermogen te zijn in Marokko. Eventuele vroegere inkomsten, waarvan de waarachtigheid niet wordt aangetoond door verwerende partij, doen dus niet meer ter zake.

Daarnaast heeft verzoeker aangetoond dat hij over geen enkele bron van inkomsten beschikte in het land van herkomst (STUKKEN 11-15).

Zo heeft verzoeker maar liefst 6 attesten bijgebracht die aantonen dat hij in de jaren 2015- 2019 geen enkel belastbaar inkomen heeft genoten.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing (t.t.z. in de vorige bijlage 20) dat deze attesten niet kunnen dienen als afdoende bewijs, daar ze zijn opgemaakt op basis van verklaringen vanwege verzoeker. Dit neemt niet weg dat officiële inkomsten, uit bijvoorbeeld een job als bedrijfsleider, zouden verschijnen of dergelijke attesten. Het betreffen immers attesten vanwege officiële overheidsinstanties, dewelke toegang hebben tot dergelijke gegevens.

Niettemin zijn deze attesten duidelijk: verzoeker heeft geen enkele vorm van inkomsten genoten in de jaren 2015-2019.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk zijn onvermogen aangetoond aan de hand van voorgelegde attesten, waaruit blijkt dat hij geen enkele vorm inkomsten had, én geen eigendommen.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogen niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar de voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij geen inkomsten, noch onroerende goederen had in Marokko), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip “ten laste zijn” vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - STUK 16). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen enkel inkomen, noch over geen enkel onroerend goed beschikt én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij schendt aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het “ten laste” zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (STUK 7).

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”).” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,22.)

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in Marokko.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is van zijn schoonzus (de referentiepersoon). Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten

van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

2.2.2. De voormelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat ook door verzoeker geschonden wordt geacht, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, §2 van diezelfde wet bepaalt:

“§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.2.3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en evenmin dat hij in het land van herkomst deel uitmaakte van diens gezin. Zij heeft daarop geconcludeerd dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te verkrijgen.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de stukken die reeds in het kader van vorige aanvragen werden neergelegd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 03.02.2016 met visumsticker en uit-en inreisstempel waaruit blijkt dat hij Marokko uitreisde op 12.06.2016 en Schengen inreisde via Nederland op 13.06.2016: uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene Nederland inreisde op basis van een visum kort verblijf. In het kader van deze visumaanvraag 04.05.2016 haalde en toonde betrokkene aan dat hij economisch actief was, zijnde als bedrijfsdirecteur.

- certificat administratif n°203/SAA dd. 25.03.2019

- ‘attestation du revenu global impose au titre de l’année 2015’ n°9328/2019 dd. 01.04.2019

- ‘attestation du revenu global impose au titre de l’année 2016’ n°8014/2019 dd. 22.03.2019

- ‘attestation du revenu global impose au titre de l’année 2017’ n°8014/2019 dd. 22.03.2019

- ‘attestation du revenu global impose au titre de l’année 2018’ n°8014/2019 dd. 22.03.2019

- stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 14.10.2013, 13.11.2013, 02.04.2014, 17.07.2014, 12.01.2015 en 18.05.2016; stortingen vanwege een derde (broer betrokkene) aan betrokkene dd. 25.06.2013, 05.05.2014, 21.12.2015, 29.10.2015, 08.04.2015 en 27.03.2016

- bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon en een derde (broer betrokkene) aan betrokkene uit de periode januari 2018 – mei 2019

- diverse documenten met betrekking tot de aangehaalde inburgering van betrokkene (documenten Nederlandse taallessen, inburgeringsattest)”

Deze documenten, zo stelt de verwerende partij, werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging van 29 augustus 2018 en/of 19 maart 2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 van 28 februari 2019 en/of 16 juli 2019, zodat er dienstig naar kan verwezen worden.

2.2.4. Verzoeker betoogt dat hij 12 bewijzen van geldstortingen vanwege het gezin van de referentiepersoon heeft bijgebracht, dat deze stukken werden beoordeeld in de vorige bijlage 20 en dat de verwijzing naar deze beoordeling maakt dat ze integraal deel uitmaakt van de thans bestreden beslissing zodat hij ze kan aanvechten. Het gegeven dat 6 van de 12 stortingen afkomstig waren van zijn broer, doet niet ter zake, nu de referentiepersoon is gehuwd met deze broer en zij een gemeenschappelijk vermogen hebben, zo stelt hij nog.

2.2.5. In de bijlage 20 van 28 februari 2019 werd over de bewijzen inzake de gelstortingen het volgende geoordeeld:

- *bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 14.10.2013 en 02.04.2013; bewijzen geldstortingen vanwege een derde (broer betrokkene) aan betrokkene dd. 27.03.2016: deze geldstortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging*
- *bewijzen geldstortingen vanwege een derde (broer betrokkene) aan betrokkene dd. 23.01.2018, 01.02.2018, 01.03.2018, 02.05.2018, 01.06.2018, 02.07.2018 en 01.08.2018: echter, niet alleen zijn deze geldstortingen niet afkomstig van de referentiepersoon, ook dateren ze van na de aankomst van betrokkene in ons land en hebben ze betrekking op de situatie in België. Deze gegevens zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*

In de bijlage 20 van 16 juli 2019 luidde het als volgt:

*“bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 14.10.2013, 13.11.2013, 02.04.2014, 17.07.2014, 12.01.2015 en 18.05.2016 en bewijzen van geldstortingen vanwege een derde (broer betrokkene) aan betrokkene dd. 25.06.2013, 05.05.2014, 21.12.2015, 29.10.2015 en 08.04.2015.: deze geldstortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
bewijzen van geldstortingen vanwege een derde (broer betrokkene) aan betrokkene dd. 18.01.2018, 23.01.2018, 22.02.2018, 29.03.2018, 25.04.2018, 29.05.2018, 29.06.2018, 30.07.2018, 03.09.2018, 28.09.2018, 18.10.2018, 23.11.2018, 02.01.2019, 06.02.2019, 04.03.2019, 29.03.2019, 10.04.2019, 16.04.2019, 07.05.2019, 20.05.2019 en bewijzen van 2 kleine (20 tot 30 euro) geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 29.03.2018 en 17.10.2018: echter, niet alleen zijn deze geldstortingen voor het grootste deel niet afkomstig van de referentiepersoon, ook dateren ze van na de aankomst van betrokkene in ons land en hebben ze betrekking op de situatie in België. Deze gegevens zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging”*

De vraag of de geldstortingen vanwege verzoekers broer al dan niet konden worden uitgesloten omdat ze niet afkomstig waren van de referentiepersoon moet in casu niet worden beantwoord, nu de beide reeksen van geldstortingen ook nog om een andere reden niet worden aanvaard als een afdoende bewijs van het ten laste zijn in het land van herkomst. Enerzijds met betrekking tot de reeks geldstortingen die aanvangt op 18 januari 2018 en eindigt op 20 mei 2019 wordt vastgesteld dat ze dateren van na de aankomst van verzoeker in België en ze dus niet relevant zijn om aannemelijk te maken dat verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Anderzijds, met betrekking tot de bewijzen van geldstortingen in de periode tussen 14 oktober 2013 en 18 mei 2016 heeft de verwerende partij geoordeeld dat ze te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs.

Verzoeker hekelt het standpunt van de verwerende partij dat de geldstortingen té beperkt en té onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs. Hij betoogt dat noch artikel 47/3, §2, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling van de Vreemdelingenwet, enige frequentie-, tijds- en/of hoegroothedsvoorwaarde stelt, zodat de verwerende partij een voorwaarde creëert die niet in de wet is voorzien door te stellen dat de geldstortingen te beperkt zouden zijn. Hij verwijst ter ondersteuning van zijn standpunt naar een arrest van de Raad, nr. 225 307 van 28 augustus 2019.

De Raad stelt vast dat de verwijzing naar het voormelde arrest niet dienstig is, nu er in casu geen sprake is van een afbakening in de tijd in het land van herkomst, zoals dat wel het geval was in het genoemde arrest.

Voorts, wat het “ten laste” zijn betreft als voorwaarde in de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, moet deze worden geïnterpreteerd in het licht van wat het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes. In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart

2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie – ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).” (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 22).

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia: *“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”*

Uit de voormelde rechtspraak blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien.

Het komt dus aan verzoeker toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat de geldstortingen te beperkt en te onregelmatig zijn om als afdoende bewijs te gelden van het “ten laste” zijn in het land van herkomst, zoals hiervoor ingevuld.

2.2.6. Verzoeker stelt dat het leven in Marokko veel goedkoper is dan in België en dat hem gemiddeld 3 geldverzendingen per jaar werden overgemaakt, voor telkens aanzienlijke bedragen, in totaal voor 2300 euro in de periode van 2013 tot zijn vertrek uit Marokko in 2016. Bovendien werden ook bewijzen van geldverzendingen voorgelegd voor de periode 2018-2019, die inderdaad dateren van na zijn eerste aanvraag tot gezinshereniging maar die zeer duidelijk aantonen dat hij, mocht hij moeten terugkeren naar Marokko, nog steeds financieel ten laste zou zijn van de referentiepersoon. Verzoeker heeft dus, zo stelt hij, aangetoond dat hij reeds voor zijn inschrijving in België ten laste was van de referentiepersoon.

De geldstortingen waarvan sprake hebben betrekking op de periode van 14 oktober 2013 tot 18 mei 2016 en zijn ten bedrage van, zoals verzoeker zelf stelt, 2300 euro. Ze hebben dus betrekking op een periode van 31 maanden, zodat kan worden uitgegaan van een gemiddelde van 74 euro per maand, zelfs al zijn de stortingen onregelmatig van aard. Zelfs aangenomen dat het leven in Marokko veel goedkoper is dan in België, toont verzoeker nog niet met concrete argumenten aan dat de verwerende

partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de geldstorting te beperkt zijn om te kunnen doorgaan als afdoende bewijs van het ten laste zijn in het land van herkomst. Dit veronderstelt immers, zoals hierboven uiteengezet, een reële afhankelijkheid van de referentiepersoon teneinde aan de basisbehoeften te kunnen voldoen, en derhalve moet ook rekening worden gehouden met de vaststelling dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker niet heeft aangetoond onvermogen te zijn.

Zo wordt in de bestreden beslissing de attestering dat verzoeker geen onroerende eigendommen had in Marokko niet aanvaard als een afdoende bewijs van zijn onvermogen, nu uit het geheel van de gegevens blijkt dat hij voor zijn komst naar Schengen/België economisch actief was als bedrijfsleider.

Verzoeker stelt daar tegenover dat de verwerende partij beweert dat hij dit zou hebben verklaard maar niets bewijst. Echter, uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat verzoeker bij zijn visumaanvraag in 2016 heeft verklaard dat hij bedrijfsdirecteur was. Verzoeker toont niet aan dat en om welke reden de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag geen rekening zou mogen houden met dit gegeven. Immers betreft het een periode met betrekking tot dewelke hij nu wenst aan te tonen dat hij behoeftig en onvermogen was.

Verzoeker verwijst dan wel naar het feit dat hij zou hebben aangetoond dat hij in de jaren 2015-2019 geen enkele bron van inkomsten had, maar de attesten waarnaar hij verwijst werden door de verwerende partij in de eerdere bijlages 20 afgedaan als verklaringen op eer die niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs, dan wel als betrekking hebbend op de situatie na zijn aankomst in België en om die reden niet relevant. Waar verzoeker betoogt dat officiële inkomsten uit bijvoorbeeld een job als bedrijfsleider wel zouden verschijnen op dergelijke attesten vanwege officiële instanties, kan hij niet worden bijgetreden: uit niets blijkt dat bij het opstellen van de bedoelde attesten andere elementen werden betrokken dan de verklaringen van verzoeker zelf. Er wordt uitdrukkelijk gesteld: "Attestation délivré à l'intéressé, sur sa demande, au vu de sa déclaration sur l'honneur du pour servir et valoir ce que de droit".

In zoverre verzoeker nog stelt dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is, moet erop worden gewezen dat niet slechts werd vastgesteld dat het onvermogen van verzoeker niet werd aangetoond, maar ook dat de geldstorting waarvan het bewijs werd voorgelegd te beperkt zijn om een bewijs te vormen voor het "ten laste" zijn, met andere woorden voor de bewering dat hij in het land van herkomst materieel werd gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in zijn basisbehoeften kon voldoen. De motieven moeten dus *in casu* worden samengelezen.

Waar verzoeker nog betoogt, over het in een eerdere aanvraag bijgebrachte "certificat administratif" van 25 maart 2019, dat in de vorige bijlage 20 van 16 juli 2019 geen betwisting wordt gevoerd zodat mag worden aangenomen dat de inhoud ervan wordt aanvaard, moet worden vastgesteld dat ook dit attest betrekking heeft op het feit dat verzoeker geen onroerende eigendommen heeft, zodat het standpunt van de verwerende partij onverminderd geldt.

Over de storting die dateren van 2018-2019 moet, samen met de verwerende partij in de vorige bijlage 20, worden vastgesteld dat ze dateren ze van na de aankomst van verzoeker in België en betrekking hebben op de situatie alhier, zodat er niet mee wordt aangetoond dat verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekers argument dat uit deze stukken wel blijkt dat mocht hij terugkeren naar Marokko, hij nog steeds financieel ten laste zou zijn, doet hieraan geen afbreuk.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of daar reeds deel uitmaakte van diens gezin zodat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Evenmin is aannemelijk gemaakt dat hierover niet afdoende werd gemotiveerd.

2.3. Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS